

„Zašto si ga tako gledao?“ Ljubičaste oči carevića Zglajsara sijale su u polutami komandne sobe broda.

Zlosrećni rob izbezumljeno je gledao u cev pištolja. „Molim te, presvetli...“

Carević povuče obarač.

„Svi ste vi isti“, mrmljao je Zglajsar dok se obezglavljeno telo njegovog poslednjeg saputnika grčilo. Prekoračio je leš prvog oficira koji je ležao u podnožju stolice i seo.

Odaja je smrdela na smrt i raspadanje. Careviću to nije smetalo. Kurs je bio podešen ka prestonom svetu Kudimkaru; brod će stići za najviše mesec dana. Pritisnuo je dugme na komandnoj tabli i zavalio se.

Komora ispred njega sijala je zelenkastom svetlošću. Unutra, u kvadru leda, počivao je on.

Polip Šminker, polubog Kudimkara, legenda prekrivena paučinom hiljada godina, inspiracija nebrojenih pokolenja te omiljeni pevač Zglajsarovog oca, cara Pleksusa VI. Izlapeli monarh odbijao je da umre dok ne čuje vibracije božanstvenih glasnih žica Polipovih. Svako dete carstva znalo je za predanje da na jednom od ledenih planetoida Vogulskog pojasa počiva Slavuj Vaseljene. Tek je Pleksus VI izgradio dovoljno brodova da potraga za relikvijom otpočne. „Ko mi pronađe Polipa naslediće me“, rekao je osmorici sinova pre dve kudimkarske godine. Sutradan su isplovili. Braća sa svojim moćnim flotama, najmlađi prezreni Zglajsar sa jednim brodom i šesnaest ljudi.

Prisetivši se polaska, carević se zavrteo na stolici, podvrisnuvši od sreće. Šesnaest leševa rasutih po sobi ćutalo je odobravajući.

Dok su se ostala braća uzdala u moćno brodogradnju, Zglajsar se pouzdao u povest. Mesecima pre polaska neumorno je babrio po Im-

perijalnom arhivu, zapisujući sve važne mu podatke iz poluraspadnutih letopisa i bogom zaboravljenih baza podataka. Neumorno je sa odredom gardista obilazio manastire, otkupljujući (katkad otimajući) najstarije Polipove ikone, za koje se tvrdilo da verno prikazuju lik Šminkerov. Pop Zglajsar, počela su braća da ga zovu. Ocu su sline udarale od smeha.

Carević besno ustade. Stao je uz samo pregradno staklo komore. Blistavi vogulski led provideo se kao staklo. „Prelep si“, ote se Zglajsaru. Savršeno očuvanim moštima naizgled nije bila potrebna nikakva regeneracija. Duge talasaste kose, sav u crnoj koži kakve moćne zveri koju je pogubio, očiju poluzatvorenih od osećanja, grla napregnuto i usta poluotvorenih, Polip je očigledno našao mir pevajući.

„O, ljudi moji.“ Crv se vratio. Zglajsarovo lice oblio je znoj. Brodski kompjuter je odmah po pronalasku izvestio gospodara o opasnostima preranog reanimiranja Polipa. Oskudna brodska oprema nema nikakvih izgleda da pomogne pođe li nešto po zlu. Međutim, morao je ubiti crva koji mu je jeo dušu. Crva koji mu je pobio posadu.

Prvi je otišao brodski inženjer. Mladi gospodar nije zaboravio koliko je budala uporno predlagala da se istraživanje usmeri ka drugom sektoru. Nedugo nakon iskopavanja Šminkera, inženjer je pozvan u komandnu sobu u kojoj je carević obitavao, zaključan sa moštima Svetog. Nije se vratio. Nakon toga, izdajnici su postal drskiji. Crv je polako rastao, te je Zglajsar upućao dvojicu robova koje je zatekao nasmejane dok je tumarao hodnicima u potrazi za prodanim dušama. Prestali su sa smehom kada su njega ugledali. To je bilo dovoljno. Znali su nešto što carević ne zna, stoga su bili pozvani u Sobu.

Slično je bilo sa ostalima. Neki su šaputali. Šapuće onaj ko nešto skriva, mljackao je crv. Navigator je dobio poziv za razgovor jer je brod naglo usporio, što je odložilo povratak u Kudimkar za nekoliko meseci. „Pojas asteroida, kako da ne“, frknu Zglajsar brišući znoj

sa čela. „Naleteo je on na zlato moje pogane braće. Kao i ostali.“ Jedan po jedan, svi su došli u Sobu da podnesu izveštaj.

Onda se crv okrenuo protiv Zglajsara. Opet ćeš biti sprdnja, Veličanstvo. Svi će mu se smežati u prestonoj dvorani kada se vrati: otac, braća, velikaši, sluge, čak i pravi Polip, kada mu prvosveštenik objasni šalu.

„Uteši se, mili“, prošaputao je carević iznenada. Ili je to bio crv? „Otac će biti presrećan, Šminker će pevati, narod će se veseliti, a ti... Možda te uzme za najplaćeniju dvorsku ludu ikad. Nije tako loše.“

„Umukni!“, vikao je Zglajsar, zelen od gneva.

„Nema nikoga, moj gospodaru“, primeti crv. „Nećeš valjda pucati u svoju lepu glavu? Postoji samo jedan način da saznaš.“

Mladić se uhvati za glavu. Gad je u pravu, mislio je, učiniću to.

„Kompjuteru, započni proces reanimacije.“

Bila su to veoma duga četiri sata. Nekoliko puta Zglajsar je prislanjao cev pištolja na čelo, jecajući. Onda je mehanički glas objavio da je led otopljen, te da je u toku ubrizgavanje enzima za ubranu re-vitalizaciju subjekta.

„Kakvi crni enzimi“, ciknu carević. Pucao je u bravu komore i uleteo unutra.

Subjekt je drhtao. Od ponosne prilike u ledu ostalo je malo. Nekako je došao sitan, mršav, bled. Uplašeno je zverao u zdepastog mladića narandžaste boje kože.

„Polipej Šminkeraj?“ Zglajsarov izmoždjeni um sačuvao je dovoljno prisebnosti da se subjektu obrati na drevnom jeziku.

„Šta? Ko?“, reče stvor, još uvek drhteći. Imao je lep glas.

„Lilihip Šmajser? Pregib Toster? Filip Žmaher? Imao si mnoga imena.“ I pre nego što je dobio odgovor, carević je radosno osetio kako se crv grči u agoniji.

„Da...da...Filip. Filip!“

„Možeš li da pevaš?“ O, kako sam svestan svoje drskosti, oprosti mi, oprosti...

„Rusi su me zaledili!“, nastavi Filip/Polip, ne slušajući Zglajsara. „Oni su me voleli.“ Suze su mu klizile niz obraze.

U careviću je nešto prepuklo. Od detinjstva je čitao da su pre šest hiljada godina moćni Rusi rešili da sačuvaju Svetog. On je!

„O, gospodaru moj...“, ridao je Zglajsar dugo. Naposletku obrisao oči, pritisnu jednu nozdrvu i izduva bale kroz drugu. Ustade i povijenih leđa priđe Polipu.

„Toliko toga imam da vam kažem...izvolite, izvolite ovuda... ali kako sam nepristojan...vi ste sasvim sigurno gladni. Vode imamo u izobilju, međutim hrane...ali uveravam vas da ljudsko meso nije...oh, kakva sreća...“

Dok su uzbuđenom Zglajsaru reči uzjahivale jedna drugu kao nastrani srndaći, Polipu se lice lagano razvlačilo u osmeh.

„Živ sam.“